

LAUDETUR

PER AMŽIUS TEBUS GARBINAMAS
DIEVO SŪNUS!

Brangūs Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos nariai!

Šiais metais siūlau susirinkimuose kiekvieną mėnesį apmąstyti Šventojo Tėvo intencijas. Jos apima įvairius pasaulio ir Bažnyčios reikalus, kuriems mes, Kristų tikintieji, negalime likti abejingi. Melsdamiesi kartu su mūsų popiežiumi esame visos Bažnyčios rūpesčių ir maldos dalininkai.

Mąstymus kviečiu atlikti kartu su Šventuoju Raštu, nes juose yra pateikiama įvairių nuorodų.

Linkiu visiems palaimintų Naujųjų Viešpaties metų maldos ir veiklios meilės vienybėje su visa Kristaus Bažnyčia.

Pagarbiai
kun. Gintaras Blužas OFS

ŠILUVOS ŠVČ. M. MARIJOS DRAUGIJOS NARIO PASIAUKOJIMO AKTAS

MARIJA, ŠILUVOS MERGELE, gailestingoji Motina, dangaus Karaliene ir nusidėjėlių Gynėja, aš aukuojuosi Tau ir pasivedu Tavo globai.

Pavedu Tau save ir savo gyvenimą: visa, kas esu, ką turiu ir ką myliu tesinaudoja Tavo motiniška globa. Kad šis mano pasiaukojimas būtų tvirtas, šiandien šioje Tavo šventovėje aš atnaujinu Krikšto pažadus, Pirmosios šventosios Komunijos ir Sutvirtinimo įsipareigojimus. Pasižadu visuomet drąsiai išpažinti šventąjį Romos katalikų tikėjimą, būti klusnus(-i) popiežiui ir jo skirtiems vyskupams.

Taip pat, būdamas(-a) Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos nariu(-e), pasižadu stengtis kuo uoliau gyventi pagal Dievo įsakymus, Jėzaus Kristaus Evangeliją ir Bažnyčios Mokymą, kuo nuoširdžiau atlikti savo tiesiogines pareigas, skaityti ir pažinti Šventąjį Raštą bei melstis su juo. Pasižadu branginti Eucharistiją ir rūpintis, kad kuo daugiau katalikų suvoktų sekmadienio šventimo svarbą, melstis už kunigus ir prašyti dvasinių pašaukimų, puoselėti Dievo ir artimo meilę bei Gerosios Naujienos viltį savo aplinkoje.

Šiluvos Mergele, Dievo Motina, pasižadu skleisti Tavo apsireiškimo Šiluvoje žinią, rūpintis Šiluvos šventove ir iš visos širdies stengtis, kad mano širdyje, parapijoje ir Tėvynėje per amžius būtų garbinamas Tavo Sūnus. Amen.

***P.S.** Nepamirškime, kad Draugijos nariai kiekvieno mėnesio 13-ą dieną bendrai maldai susitinkame Šiluvoje:*

Šv. Mišiose 12.00 val. bazilikoje.

gegužės – spalio mėn. 11.00 val. Švč. M. Marijos Apsireiškimo koplyčioje rožinio maldai.

SAUSIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad gamtos stichijų aukos sulauktų dvasinės ir materialinės paramos, reikalingos jų normaliam gyvenimui atkurti.*

MISLIJŲ – *Kad krikščionių pastangos kurti taiką būtų proga visiems geros valios žmonėms liudyti Kristaus Vardą.*

MINTYS APMAŠTYMAMS

Kartais įvairių stichijų akivaizdoje žmogui kyla klausimai: „Kur šiuo momentu yra Dievas?“, „Kodėl Jis tai leidžia?“, „Už ką Aukščiausiasis taip baudžia nekaltus žmones?“ Ar mes, kaip Kristų tikintieji, sugebėtume tinkamai atsiliepti taip svarstantiems (1 Pt 3,15)? Kur yra Dievas, kai žmonės kenčia? (Mk 15,24; 15,34) Kodėl Dievas leidžia egzistuoti blogiui? (Mt 13,24-30; Rom 8,28) Ar įvairios nelaimės, kuriose nukentia nekaltieji, būtinai yra Jo bausmė? (Lk 13,1-5)

Dievas nekuria blogio. Blogis į pasaulį atėjo per Pikojo pavydą ir žmogaus nusigrėžimą nuo Kūrėjo (Išm 1,13; 2,24). O Viešpats bei Jo karalystė yra ten, kur meilės darbais (Mt 25,40) vykdoma Jo valia („*teateinie tavo karalystė, teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje*“ (Mt 6,10)). Apaštalas Paulius skelbia: „*Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo vaikai. Mat kūrinija buvo pajungta tuštybei, – ne savo noru, bet pavergėjo valia, – su viltimi, kad ir pati kūrinija bus išvaduota iš pragaišties vergovės ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę. Juk mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol tebedūsauja ir tebesikankina. Ir ne tik ji, bet ir mes patys, kurie turime dvasios pradmenis, – ir mes dejuojame, laukdami įvaikinimo ir mūsų kūno atpirkimo*“ (Rom 8, 19-23).

„Apreikšti Dievo vaikai.“ Vienas iš Dievo vaikų apsiareiškimo būdų yra taikdarystė (Mt 5,9). Tam, kad išganymas per Bažnyčią išplistų po visą žmoniją, esame raginami būti taikdariai - ir pirmiausia savo aplinkoje: šeimoje, bendruomenėje, visuomenėje... idant neliktų vietos velniui (Ef 4,17-32), kurio valdžioje esantys „*suardo draugystes ir tarp taikingų žmonių pasėja nesantaiką*“ (Sir 28,11). Rūpindamiesi taikingumu esame Jėzaus Kristaus Vardo liudytojai, nes tuomet mes panašūs į Jį, didįjį Taikdarį, atėjusį mūsų sutaikinti su Dievu (Rom 5,10). Taip atsiveria Išganymas visiems, kurie per tokių tikinčiųjų gyvenimo būdo ir veikimo liudijimą įtikės Jėzaus Kristaus vardą, kaip Išganymo raktą, *nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti*, tik Jėzus (Apd 4,11.12).

Ar ugdome savy taikdario dvasią? Kaip sugyvename su pačiais artimiausiais, su visais žmonėmis (kitaiip mąstančiais, kitaip tikinčiais)?

„*Žmogaus širdis visokių ugnies jausmų pilna gali būti jėga, kitus sušildančia, uždegančia, sukaitinančia, kaip garas ir elektra, prie gero darbo patraukiančia ir pastumiančia, arba vėl kenksmingu gaivalu, viską sunaikinančiu.*“

Pal. arkivyšk. J. Matulaitis

VASARIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad visos tautos turėtų pakankamai vandens ir išteklių, reikalingų jų kasdieniam gyvenimui.*

MISIJŲ – *Kad Viešpats palaikytų vargingiausių kraštų sanitarijos darbuotojus jiems slaugant ligonius ir senelius.*

MINTYS APMASTYMAMS

2011-ųjų rudenį pasaulio gyventojų skaičius perkopė 7 milijardus ir sparčiai auga. Prognozuojama, kad 2050-aisiais jis sieks 9 milijardus. Žmonių daugiausiai gausėja „neišsivysčiusiuose“, kaip mes dažnai vadinam, kraštuose, o „išsivysčiusiuose“ gimstamumui mažėjant (iš tiesų dėl žudomos negimusios gyvybės; mes Lietuvoje paprastai esam linkę kaltinti emigraciją) visuomenė sensta, vartojimas auga taip išsekinant Žemės išteklius, neigiamai įtakojant klimatą, užteršiant orą ir vandenį... Būtent pastarasis faktorius yra didžioji problema! Savo vartotojišku gyvenimu daugiausia planetos išteklių sunaudojame mes, „išsivysčiusieji“, „neišsivysčiusiuji“ sąskaita. Dviems procentams žmonių priklauso net penkiasdešimt procentų pasaulio turto; jei kiekvienas planetos gyventojas gyventų taip, kaip, pvz., statistinis amerikietis, reiktų penkių žemės planetų tokiam gyvenimo lygiui aprūpinti! O mes, nors dažnai skundžiamės ir dejuojam, tačiau gyvenam už juos tikrai ne daug prasčiau...

Mūsų vartotojiškumas skatina karus, pigios darbo jėgos išnaudojimą vargingai gyvenančiųjų kraštuose, kuriuose yra gausu Žemės išteklių. Tačiau ten dažnai nėra švaraus vandens – svarbiausio žmogaus gyvybei ir sveikatai Žemės turto. Pavyzdžiui, Vietname per karą nuo 1962-ųjų per 10 metų iš JAV lėktuvų tam, kad susilpnintų miškuose besislapstančių partizanų pajėgas, buvo išpurkšta tiek cheminių medžiagų, kad dėl to dar šiandien daugybė vaikų gimsta su papildomomis galūnėmis ar be jų, su psichine negalia, esti didžiulis sergamumas įvairiomis vėžio atmainomis...

Mūsų planetoje visa susiję. Mes dažnai net nesusimąstome, kad kartais gyvename kitų žmonių sąskaita. Ir nesvarbu, kad vieni kitų nepažįstame asmeniškai.

Kai norime gyventi prabangiau, kai stengiamės pirkti ne pačias pigiausias, tačiau pigiausiai kainuojančias prekes pagalvokim, ar kartais nesame kitame Planetos krašte gyvenančio brolio, dažnai net vaiko (kiek pasaulyje yra nesimokančių, bet sunkiai dirbančių vaikų!), kuris dirba pusvelčiui kokiam nors magnatui, skriaudėjai... Pasaulis dabar mažas. Net ir mano vieno tam tikrų poreikių tenkinimas gali realiai įtakoti kitame jo krašte gyvenančiuosius. Tai tikra!

Pagalvokime, kaip galime išsiugdyti antivartotojišką sąmoningumą, galbūt suteiksiantį galimybę kitiems Žmonijos vaikams lengviau atsikvėpti. Vis prisiminkime Jėzaus žodžius: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25,40).

KOVO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – Kad visame pasaulyje būtų pripažintas ir įvertintas moterų indėlis į visuomenės raidą.

MISIJŲ – Kad Šventoji Dvasia suteiktų kantrybės ir ištvermės visiems, ypač Azijoje, kurie dėl Jėzaus Vardo diskriminuojami, persekiojami ir žudomi.

MINTYS APMASTYMAMS

Pakankamai dažnai Vatikano radijas praneša apie krikščionių persekiojimo atvejus šių dienų pasaulyje. „Persekiojimų atvejai apima pagrobimus, prievartinius atvertimus į kitas religijas, įkalinimus, maldos vietų naikinimus, kankinimus, prievartos naudojimą ir mirties bausmės įvykdymą“ (www.radiovaticana.org). „Krikščionių persekiojimais pasaulyje“).

Pastaraisiais metais Kristų tikintieji yra labiausiai persekiojami iš visų tikinčiųjų žmonių pasaulyje. Daugiausiai persekiojimų mūsų broliai patiria Saudo Arabijoje, Pakistane, Indijoje bei kitose Azijos ir Afrikos šalyse. Anot mūsų Seimo narės V. Aleknaitės-Abramikienės, 2011 m. rugsėjo 12 d. su Seimo delegacija dalyvavusios Romoje vykusioje ESBO konferencijoje „Neapykantos, nusikaltimai prieš krikščionis: atsakas ir prevencija“, pasaulyje vis dar vyksta įvairūs nusikaltimai prieš krikščionis. Nustatyta, kad **kas penkias minutes pasaulyje nuo persekiojimų žūsta vienas krikščionis**. Dažniausiai pasitaikantys nusikaltimai: šventovių, kapinių išniekinimas, padegimai, krikščionių nuosavybės niokojimas, pasikėsinimai į kunigus, vienuolius. Daugiausia nusikaltimų įvykdoma tose vietovėse, kuriose krikščionys sudaro religinę mažumą, tačiau konferencijos dalyviai iš daugelio ESBO valstybių narių labiausiai pabrėžė susirūpinimą dėl krikščionių diskriminacijos ir jų teisių suvaržymo tradiciškai krikščioniškomis laikomose šalyse. Pasak statistikos, penkios iš dešimties pasaulio šalių, kuriose iki 2009 metų labiausiai kilo socialinis priešiškusumas religijai, yra Europoje: tai Bulgarija, Danija, Rusija, Švedija, Jungtinė Karalystė. Per šias Šv. Kalėdas Nigerijoje pamaldų metu buvo susprogdinta keletas katalikų bažnyčių. Pernai Egipte musulmonai ėjo kartu dalyvauti krikščionių koptų Kalėdų pamaldose kaip gyvieji skydai, kad apsaugotų nuo islamo fundamentalistų išpuolių...

Taigi Kristaus mokinių persekiojimai nėra tik pirmųjų amžių patirtis. Daugybė Jėzaus brolių seserų kuo tikriausiai išgyvena Jo žodžius: „Atsiminkite mano žodžius, kuriuos esu jums pasakęs: ‘Tarnas ne didesnis už šeiminką!’ Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios“ (Jn 15,20). Nežinia, kokie laikai ateis ir į mūsų šalį. Jau dabar galime pajusti įvairią panieką, pašaipas, ignoravimą, šmeižimą...

Popiežius kviečia melstis ne todėl, kad baigtųsi persekiojimai, bet, kad krikščionys juos su Šventosios Dvasios jėga ištvertų. Sunkumai ir persekiojimai dėl Kristaus augina ir ugdo Bažnyčią. Pirmieji krikščionys net specialiai ieškojo progų, kad būtų nukankinti dėl Kristaus. Tačiau, žinoma, toks tikinčiųjų elgesys nėra reikalingas ir sveikintinas. Pavyzdžiui, vyskupas kankinys šv. Polikarpas, rašydamas broliams laiškus, draudė specialiai ieškoti kančios, bet ragino kantriai ir ištikimai priimti tą, kuri tenka jos neieškant...

Ką man reiškia būti persekiojamam ir niekinamam dėl Jėzaus vardo (1 Pt 4,14)?

BALANDŽIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad daug jaunuolių išmoktų atsiliiepti į Kristaus pašaukimą juo sekti kunigystėje bei vienuoliniame gyvenime.*

MISIJŲ – *Kad prisikėlęs Kristus taptų tvirtos vilties ženklų Afrikos žemyno vyrams ir moterims.*

MINTYS APMAŠTYMAMS

Krikščioniškas gyvenimas yra kelias į Išganymą, kelias pas Tėvą. Šis gyvenimas, jo būdas išplaukia ne tiek iš tikėjimo tiesų, religinių praktikų išmanymo ar praktikavimo, kiek iš santykio su Jėzumi Kristumi, nuo kurio atsiskyre mes nieko negalime nuveikti (Jn 15,5). Visas mūsų religingumas be šio santykio yra tuščias, o kartais net ir žalingas, vedantis į fariziejišką teisumą, manipuliuojantis Dievo vardu, kaltinantis, teisiantis ir smerkiantis... - aklas. Tokia religinė terpė – bloga dirva naujiems daigams, naujiems tikintiesiems bręsti. Tai papiktinimo dirva, kuri ne augina, bet žlugdo, marina prasikalusius daigus. Ypač tai svarbu kalbant apie naujus daigus kunigystei bei pašvęstajam gyvenimui...

Pašaukimams į kunigystę ar vienuoliškąjį gyvenimą atsirasti ir bręsti reikalinga gera dirva. Toji dirva - tai mes, Kristų tikinčiųjų bendruomenės, augančios ant Kertinio Akmens – Kristaus, besistatydinančios į gyvą Bažnyčią (1 Pt 2,5), kuri nesitenkina vien tik religinių ritualų atlikimu, sausu įsakymų vykdymu, vedančiu į nuosavą teisumą ir individualizmą.

Kiekvienas pašauktasis Viešpaties tarnybon yra atsakingas savo apsisprendimu atsiliiepti atsakant „taip“ arba „ne“. Romos Mišiolų prefacijoje apaštalų garbei sakoma: „Tu /.../ nepalieki savo kaimenės, bet /.../ nuolat ją tvarko ganytojai, kuriuos tu paskyrei savo Sūnaus darbo tęsėjais“. Viešpats rūpinasi savo Bažnyčia ir šaukia darbininkus į savo Vynuogyną, į Bažnyčios kunigų tarnybą ir pašvęstąjį gyvenimą. Tačiau Dievo valia mums pildosi tuomet, kai mes atsiliiepiam. „Daug pašauktų, bet maža išrinktų“ (Mt 22,14). Kodėl?

Prieš atsakant į Viešpaties šaukimą pirmiausia reikia jį išgirsti. Išgirdus – atsiliiepti, o tam būtina drąsa, kadangi reikės įsipareigoti, reikės aukotis, reikės „išverti iki galo“ (Mk 13,13). Taigi, reikalingas palaikymas. Bendruomenės palaikymas, rūpestis... Mes visi ir kiekvienas esame atsakingi už pašaukimus. Tai nėra vien tik šaukiamųjų atsakomybė.

Kaip dažnai iš kunigų reikalaujama švento gyvenimo, atsidavimo, tobulumo... O kiek esame prisidėję prie to, kad tie, kuriuos Viešpats kviečia kunigiškon tarnystėn, savo pašaukimą išgirstų, jį atsiliieptų, o atsiliiepę – jame išvertų? Kiek yra katalikių motinų, katalikų tėvų, sakančių, kad savo vaiko niekada neišleistų į seminariją ar vienuolyną, tačiau itin reiklių kitų motinų ir tėvų atiduotiems vaikams, savo gyvenimus pašventusiems Bažnyčiai...

Kaip aš savo dvasingumu prisidedu prie gyvos parapijos bendruomenės, kuri būtų gera terpė naujų tikinčiųjų ir naujų pašaukimų į kunigystę ir pašvęstąjį gyvenimą, kūrimo ir augimo? Koks mano rūpestis dėl naujų pašaukimų? Kaip aš prisidedu prie kunigų ir vienuolių tarnystės ir gyvenimo palengvinimo?

Prisiminkime, kad viena iš mūsų draugijos pareigų yra rūpintis naujais pašaukimais, melstis dėl jų. Šį mėnesį darykim tai kartu su popiežiumi.

GEGUŽĖS MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad visuomenė remtų iniciatyvas, ginančias ir stiprinančias šeimos vaidmenį.*

MISIJŲ – *Kad žmonijos Karalienė ir evangelizacijos Žvaigždė Švč. Mergelė Marija lydėtų misionierius, skelbiančius jos Sūnų Jėzų.*

MINTYS APMASTYMAS

„Aš liepiu ir įspėju Viešpatyje, kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonyš dėl savo proto menkystės. Jų protavimas aptemęs, jie svetimi Dievo gyvenimui dėl savo dvasinio aklumo bei širdies suakmenėjimo. Jie visiškai išglebo ir pasidavė juslingumui, godžiai ieškodami visokių netyrų pasitenkinimų“ (Ef 4,17-19) - taip kalba šv. apaštalas Paulius. Ir tikrai – neretai visuomenės gyvenime stebime įvairias keistenybes, kurias įnirtingai stengiamasi įteisinti kaip normalius dalykus. Ypač tai pastebima kalbant apie šeimą ir gyvybę. Remiantis įvairiomis neva žmogaus teisėmis mėginama kaip normą įvardinti abortų darymą, naujos žmogaus gyvybės kūrimą būdais, kuriais žudoma „netinkama“ gyvybė, bet kokį bendro gyvenimo modelį įteisinti kaip šeimą ir pan. Apaštalas Paulius tvirtina, jog visa tai iš aptemusio proto, kurio tamsa kyla iš pasidavimo juslingumui, godžiai ieškant netyro pasitenkinimo.

Galbūt žmogus ir turi teisę gyventi bet kaip, tačiau ar visuomet? Drįstu priminti silpnusiųjų – vaikų teises, kurios yra pažeidinėjamos suaugusiųjų „teisių“ į palaidumą vardan. Ar gali moteris turėti teisę į abortą (kartais delikačiai „išvalymu“ vadinamą), kai yra pažeidžiama ką tik atsiradusios žmogaus gyvybės teisė į gyvenimą? Ar gali šeima turėti teisę į savo kūdikio turėjimą, kai jo gyvenimo kaina yra kitų jo brolių ar sesučių žūtis išmetant silpnesnius embrionus? Ar gali gėjai bei lesbietės turėti teisę į šeimos gyvenimą įsivaikinant vaikelį, kai pažeidžiama jo teisė į psichikos sveikatą ir į normalios lytinės orientacijos formavimą gyvenant vyro ir moters šeimoje? Ar vyras ir moteris turi teisę gyventi nesusituokę ir bet kada išsiskirti, kai pažeidžiama jų vaiko teisė turėti tėtį ir mamą ir jaustis saugiam?

Kodėl vienu teisės svarbesnės už kitą, negalinčių savųjų apginti? Kodėl užmirštama atsakomybė už vaikus, už pradėtą žmogaus gyvybę? Tai iš tiesų beprotiška... Visus šiuos dalykus norima pateisinti, laikyti norma, ir tikriausiai dėl to, kad sąžinė tylėtų, kad būtų galima „gerai jaustis“.

Mažutėlių skriaudimas visuomet šaukiasi Dievo keršto! Neužmirškime šito! Tačiau patys, kaip Kristų tikintieji, neimkime neapkęsti tuo keliu einančių. Krikščioniui nedera neapykanta. Jėzus mokė neteisti ir nesmerkti žmonių (Lk 6,37). Mokykimės mylėti nusidėjėlius ir neapkęsti nuodėmės. Neužmirškime, kad turime Jėzaus Vardo galią ir misiją gelbėti pasaulį, nešdami jam šviesą savo palaiminimais (1 Pt 3,9), kitokiu savo gyvenimu, kuris bedieviams būtų prieštaravimo ženklas blogį nugalint gerumu (Rom 12,1921). Toks „neįprastas“ yra Kristų tikinčiųjų kelias. Prisiminkime šiemet minimą pal. arkivysk. Jurgį Matulaitį ir sekime jo pavyzdžiu. Tik tokiu keliu eidami pasipriešinsime įvairioms blogio beprotystėms.

Kaip aš reaguojau ir elgiuosi susidūręs su blogiu, su netikinčiais, su kitokiais, nei aš, žmonėmis? Kokie yra mano kovos su gyvenimo kelyje sutinkamu blogiu būdai? Ar jie atitinka Kristaus mokslą? Kaip kovojau su blogiu savy?

BIRŽELIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – Kad tikintieji mokėtų atpažinti Eucharistijoje esantį gyvąjį Prisikėlusįjį, kuris juos lydi kasdieniame gyvenime.

MISIJŲ – Kad Europos krikščionys vėl atrastų savo tapatumą ir uoliau skelbtų Evangeliją.

MINTYS APMASTYMAMS

Šiandien, kai vartotojiškumas yra persmelkęs daugelio žmonių sąmonę bei religinį jausmą, krikščioniškos ir katalikiškos tapatybės klausimas ypač aktualus. Dėl tokio gyvenimo būdo ir religingumui atsiranda pavojus tapti vartotojišku, susigalvojant patogias tikėjimo tiesas. Iš įvairių religijų kaip iš prekybos centro lentynų į savo tikėjimo krepšį pasiimant tai, kas patogiu ir naudinga, Dievą susikuriant pagal savo paveikslą ir panašumą – kad Jis būtų tik mūsų poreikių tenkintojas ir pan. Eidami tokiu keliu žmonės tampa ne netikinčiais (taip lyg ir negalėtum jų pavadinti), bet „savotiškai“ tikinčiais.

Jėzus kalbėjo: „Jei tada kas nors jums sakytų: ‘Štai čia Mesijas, štai ten’, – netikėkite, nes atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų, mėgindami suvedžioti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. Todėl būkite apdairūs; aš jus iš anksto dėl visko įspėjau“ (Mk 13,21-23). Kartais, prisiskaičius abejotinos dvasinės literatūros ir prisiklausius įvairių guru galvojama, kad svarbiausia yra tiesiog dvasingumas, tikėjimas, nesigilinant į to dvasingumo ir tikėjimo esmę ir pasekmes ne tik šiam, bet ir amžinajam gyvenimui. Nemažai save vadinančių katalikais yra tikintys dėl to, kad sektųsi, kad Dievas duotų sveikatos (dažnai sakoma, kad „svarbiausia žmogaus gyvenime - sveikata“... bet ar tikrai ji svarbiausia?), kad gerai jaustųsi ir pan.

Tačiau ar Kristaus apreikštas tikėjimas visa tai garantuoja? Ar tai yra krikščioniškojo tikėjimo ir gyvenimo tikslas? Ar nesame užmiršę, kad tikėjimas yra tam, idant nepražūtume, o ne dėl to, kad „gerai jaustumės“ ar būtų išspręstos visos mūsų kasdienės problemos, išvengta kančios ir pan.? Jėzus viso to Jį sekantiems nežadėjo. Jis sakė: „Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16,33), „Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios“ (Jn 15,20). Jėzaus Kristaus tikėjimas kainuoja. Už jį tenka sumokėti atlaikant spaudimą, pajuokas, netenkant darbo, netgi broliams seserims pasaulyje paaukojant gyvybę (pasauly nuo persekiojimų kas 5 min. žūsta po vieną krikščioni)...

Ar tikrai žmogui svarbiausia „gerai jaustis“, būti sveikam, turėti „kokį nors“ dvasingumą ir tikėjimą? Ar nėra stbmeldystė, kai svarbius dalykus paverčiame svarbiausiais?

O kalbant apie tikėjimus ir dvasingumus – pasauly yra daugybė tikėjimų, daugybė dvasingumų... Tačiau ar visi jie veda į išganymą? Juk nėra po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti, tik Jėzaus vardas (Apd 4,11–12) ir niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Jėzų Kristų (Jn 14,6). Europoje Bažnyčios krizės priežastis yra tikėjimo krizė... Nebeieškoma Tiesos apie Kelią, kuris veda į Gyvenimą, tačiau „sapnuojamas“ patogios bei naudingos tiesos ir tikėjimo gyvenimas.

Koks yra manojo tikėjimo pagrindas ir tikslas? Kaip maitinamas ir stiprinamas mano tikėjimo autentiškumas? Jėzaus klausimas: „Aš sakau jums: netrukus jis apgins jų teises. Bet ar atėjęs Žmogaus Sūnus beras žemėje tikėjimą?“ (Lk 18,8)

LIEPOS MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad visi žmonės turėtų darbą ir jį dirbtų turėdami tinkamas sąlygas bei stabilias garantijas.*

MISIJŲ – *Kad krikščionys savanoriai misijų kraštuose sugebėtų liudyti Kristaus artimo meilę.*

MINTYS APMASTYMAMS

„Vargas tam, kuris stato sau namus neteisumu, menes – neteis-ingumu, kuris verčia savo bičiulį jam dirbti be atlygio, neatiduoda jam jo algos!“ (Jer 22,13); „Neengsi savo artimo, neplėšikausi. Neužlaikysi darbininko atlygio pas save lig ryto“ (Kun 19,13); „Darbininkas vertas savo užmokesčio“ (1 Tim 5,18). Tai keletas Šventojo Rašto vietų apie (teisingą) atlygį darbininkui. Bet kuri ekonominė krizė atsiranda dėl šių principų nesilaikymo, kuomet, užvaldžius godumui, pradedama gyventi kitų žmonių sąskaita (nesumokant priklausančio atlygio, mokesčių ir pan.). Dievas visuomet yra silpnesniojo pusėje, ir tokios nuodėmės yra vienos iš tų, kurios šaukiasi Dievo keršto!

Nenoriu šiame mąstyme kalbėti apie tai, kaip šiuo metu nėra lengva gyventi, kaip sunku gauti darbą arba kaip mažai už jį mokama, kaip atlygis gaunamas vokeliuose paliekant žmogų be socialinių garantijų, nesumokant mokesčių valstybei, tokiu būdu skriaudžiant, pvz., pensininkus. Patys visa tai matome ar net išgyvename. Tačiau kviečiu pamąstyti apie tai, kaip aš, būdamas krikščionis, turėčiau laikytis ir laikaisi susidurdamas su tokia tikrove, jei esu darbininkas, bedarbis ar darbdavys... – kiekvienas apie save. Dievas, kai Jo šaukiamasi, apgina mažesniųjų teises (Lk 18,8), savo tautos vergų šauksmą Viešpats išgirsta ir baudžia Vergovės namus (Egiptas hebraiškai – *Micrajim* – Vergovės namai) (Iš 2,23; Iš 7,14-11,10).

Kokia turėtų būti krikščioniška bedarbio, už grašius dirbančiojo, teisingą atlygį gaunančio, krikščionio darbdavio laikysena? Norėčiau priminti visiems, o ypač pastariesiems, kad ne kiekvienas, kuris šaukia „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į Dievo karalystę, bet tik tas, kuris vykdo Dievo valią (Mt 7,21) pasaulyje: situacijose, tikrovėje, kurioje yra.

Prisiminkim savo misiją realybės, kurioje gyvename, perkeitimui (Mt 5,13-16).

„Žmogus yra palinkęs savo dvasiško gyvenimo tobulinimą atidėti, o net ir apleisti arba ir visiškai užmesti, kuomet jam pasitaiko koki geris darbai dėl kitų atlikti. Kai kada žmogus taip duodasi įsitraukti į tų visokių darbų sukurį, kad jam pačiam nė kiek laiko nepasilieka. Taip begyvenant, bedirbant, besikarščiuojant, žmogaus dvasia pamažu išsenka, išdžiūsta, išsiblaško ir visiškai susilpnėja. Mūs dvasiai ataušus ir atšalus, nebeturės kuo gyventi ir mūsų uolumas, ir mūsų darbai pamažėli turės apmirti. Taigi pirmoj vietoj visada reikia statyti savęs tobulinimas.“

Pal. Arkivysk. J. Matulaitis

RUGPJŪČIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad su kaliniais būtų elgiamasi teisingai ir skaitomasi su jų žmogišku orumu.*

MISIJŲ – *Kad sekti Kristų pašaukti jaunuoliai noriai skelbtų ir liudytų Evangeliją net ir tolimiausiuose Žemės kampeliuose.*

MINTYS APMASTYMAMS

„Buvau /.../ kalinys – atėjote pas mane; kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ – kalba Karalius ištikimiesiems (Mt 25,36.40).

Žmonės į kalėjimus patenka dėl įvairių priežasčių: vieni kalinami laukdami teismo, kiti nuteisti nekaltai ar dėl to, kad kovoja už tautos laisvę (kaip yra kalėjęs mūsų arkivyskupas Sigitas Tamkevičius), tretį yra nusižengę prieš žmones, prieš valstybę; taip pat yra žmonių, tūnančių savo priklausomybių ar įvairių blogio jėgų kalėjimuose, į kuriuos patenkama dėl skirtingų priežasčių, neatmetant ir įvairių ezoterinių bei okultinių praktikų patirties. Padėtis skirtinga, bet iš dalies panaši. Skirtingos (si) kalinimo priežastys.

Jėzus yra sakęs: „Neteiskite ir nebūsate teisiame; nesmerkite ir nebūsate pasmerkti“ (Lk 6,37). Ką mums reiškia apkalbamos tikrovės akivaizdoje šitie labai svarbūs Viešpaties žodžiai, kurie, galime sakyti, yra „receptas“ išvengti Dievo teismo?

Galbūt rečiau susiduriame su kaliniais, kurie už grotų kalinami tiesiogine prasme, tačiau tikrai tenka susidurti su tais, kurie kenčia dvasiniuose kalėjimuose, nes nemoka gyventi, būdami sužeisti patys žeidžia ir kitus. Kuo aš, sutikęs savo kely, juos laikau (Mk 8,29)? Kaip aš juos (ne)priimu?

Sakoma, kad žmogų reikia priimti tokį, koks jis yra. Sutinkat? Bet ar tai jį ugdo, ar pakelia? Ar ne geriau priimti žmogų ne tokį, koks jis yra, bet tokį, koks jis turėtų būti?.. Gal ne vienas tuomet būtų išlaisvintas?.. Iš tikrųjų išlaisvintas! Ką manai?

„Viešpatie, suteik man tą malonę taip visus ryšius mane prie žemės rišančius sutraukti, taip nuo visų šios žemės niekniekių atsisakyti, taip nuo visokių žemiškų norų, geismų, siekimų, užsimanymų išsilaisvinti, kad drąsiai galėčiau tarti: nieko daugiau čia nesibijau ant žemės, kaip tik Tavęs, mano Viešpatie, Dieve mano ir Sutvėrėjau, – kaip tik to, kad Tau mažiau neįtikčiau, negu galėčiau, kad mažiau dėl Tavo garbės nepadaryčiau, negu mano jėgos, Tavo malonės paremiamos, išneštų.“

Pal. arkivysk. J. Matulaitis

RUGSĖJO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad politikai visados veiktų vadovaudamiesi sąžine, skaidrumu ir tiesos meile.*

MISIJŲ – *Kad krikščionių bendruomenė būtų labiau pasirengusi, turėtų daugiau noro ir išteklų siųsti misionierius, kunigus bei pasauliečius į pačias vargingiausias Bažnyčios bendruomenes.*

MINTYS APMAŠTYMAMS

Šv. apaštalas Paulius pirmajame laiške Timotiejui išsako tikintiesiems prašymą „atlikinėti maldavimus, maldas, pamaldas ir dėkojimus /.../ už karalius ir visus valdovus, kad galėtume tyliai ramiai gyventi visokeriopaipai maldingą ir gerbtiną gyvenimą“ (1 Tim 2,1.2) ir sako, kad „Tai gera ir priimtina akyse mūsų Gelbėtojo Dievo, kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2,3.4).

O apaštalas Petras rašo: „Neatsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai, laiminkite, nes ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo“ (1 Pt 3,9).

Nežinomo autoriaus iš II amžiaus apie krikščionis rašoma: „Krikščionys nuo kitų žmonių nesiskiria nei kraštu, nei kalba, nei papročiais; jie negyvena kokiuose savuose miestuose, nevartoja kitoniškos tarmės, neturi ypatingo gyvenimo būdo. /.../ Jie nesilaiko žmogiškų nuomonių – ne taip kaip kiti. /.../ jie tvarko savo gyvenimą nuostabiai ir, kaip visi sutaria, neįtikėtina. Jie gyvena savo tėviškėse, bet kaip laikini; dalyvauja visuose reikaluose kaip piliečiai, bet viskam pasirengę kaip svetimšaliai; /.../ Jie gyvena kūne, bet ne pagal kūną; dienas leidžia žemėje, bet jų tėvynė danguje. Jie paklūsta išleistiems įstatymams, bet savo gyvenimu juos viršija. /.../ Jie beturčiai, bet praturtina daugelį“.

Noriu pakviesti pamąstyti apie krikščionio laikyseną politikos ir politikų atžvilgiu.

Dažnai sakoma, kad Bažnyčia neturėtų kištis į politiką. Ar sutinki su tuo? Juk Bažnyčios nariai yra ir savo valstybių piliečiai. Ar jie turėtų (ir ar turi teisę) likti abejingi valstybės gyvenimui? Nors ir „kaip laikini“, tačiau Kristų tikintieji visgi gyvena „savo tėviškėse“ (Jn 17,14-19). Kokia tikinčiojo misija pasaulyje? Nugalėti pagal populiarų principą „kaip radom, taip paliksim“ ar kažkas daugiau?

Kokia yra mūsų, kaip Kristaus mokinių, atsakomybė už valstybės valdžią ir jos politiką? Juk nuo pirmųjų amžių, kaip ką tik skaitėme aukščiau esančiose ištraukose, krikščionys dalyvavo valstybės gyvenime kaip piliečiai. Ar aš atlieku visas savo pilietines pareigas? Jų neatlikimas tikinčiajam yra nuodėmė ar nėra?

Kiek aš tikiu laiminimo galia? Ar tikiu, kad tikinčiųjų malda ir palaiminimai gali pakeisti politikos veidą? O gal esu iš tų valdžią ir politiką keikiančiųjų tarpo? Pas mus šiandien tai taip populiaru... Jei taip, ar keikdami kartais nesame prakeikę mūsų valdžios ir Tėvynės?

Jauti atsakomybę?

SPALIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – Už naujosios evangelizacijos raidą ir pažangą tarp senojo žemyno krikščionių.

MISIJŲ – Kad Pasaulinės misijų dienos šventimas taptų proga atnaujinti savo įsipareigojimą skelbti Evangeliją.

MINTYS APMASTYMAMS

Šio mėnesio Popiežiaus intencijų fone siūlau pagalvoti apie pasiuntinybę, kurią gauname Šv. Mišiose. Jėzus yra kalbėjęs: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16,15) ir, pastiprintus pirmiausia Žodžiu, paskui savo Kūnu, Jis siunčia tikinčiuosius viso savo gyvenimo liudijimu nešti Jį į pasaulį, kad šis įtikėtų ir būtų išgelbėtas (Jn 17,18-21). Šv. Mišias tikintieji pratešia savo gyvenimais (Jn 13, 14-20). Yra pasakyta: „Neimkite Dievo malonės veltui!“ (2 Kor 6,1). Dalyvavimas Šv. Mišių aukoje ir Šv. Komunijos priėmimas įpareigoja tikinčiuosius būti misionieriais, Dievo pasiūstaisiais. Mes turime šiame pasaulyje Dievo misiją!

Kokiu būdu turiu (vos neparašiau „galiu“, tačiau čia labiau tinka žodis „turiu“) būti misionierius? Bažnyčioje turime skirtingus pašaukimus (1 Kor 12,12-30). Negalime visi išvykti į misijas Amazonės džiunglėse ar Afrikoje (nors tarp tokių misionierių nemažai yra ir lietuvių)... Ar man turi rūpėti tos tolimosios misijos? Jei taip, kaip aš turiu (vėl vos neparašiau „galiu“) prie jų prisidėti?

Noriu pasiūlyti Bažnyčios mokytojos šv. Teresėlės pavyzdį. Popiežius Pijus XI šv. Teresėlę paskelbė misijų globėja, nors ji iš vienuolyno į jokią misiją nė karto nebuvo išvykusi!

Popiežius pal. Jonas Paulius II 1997-aisiais spalio 19-ąją (buvo misijų sekmadienis!) skelbdamas šią šventąją Bažnyčios mokytoja savo homilijoje kalbėjo: „Visi yra pašaukti tikėjimu priimti išgelbėjimo Evangeliją. Bažnyčia yra siunčiama į visas tautas, šalis ir kultūras: ‘Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs’ (Mt 28,19–20). Šie Kristaus prieš žengimą į dangų ištarti žodžiai ir apaštalams bei jų įpėdiniais duotas pažadas, kad pasiliks su jais iki pasaulio pabaigos (Mt 28,20), yra misionieriaus pavedimo esmė – savo tarnų asmenyje pats Kristus eina *ad gentes* (į tautas – aut.) pas tuos, kuriems tikėjimas dar nėra paskelbtas. Basoji karmelitė Teresė Martin iš Lizjė karštai troško būti misionierė. Ir ji buvo tokia misionierė, kad Bažnyčia ją galėjo paskelbti misijų globėja. Pats Jėzus jai paaiškino, kaip ji gali gyventi šiuo pašaukimu – vykdydama meilės įstatymą, ji bus pačioje Bažnyčios misijos širdyje ir slėpinga maldos bei bendrystės galia rems skelbiančius Evangeliją. Šitai Teresė pasiekė tai, ką pabrėžė Vatikano II Susirinkimas, – kad Bažnyčia iš prigimties yra misijinė („Ad Gentes“, 2). Ne tik pasirinkę misionieriaus gyvenimą, bet ir visi pakrikštytieji tam tikru būdu siunčiami *ad gentes*. Štai kodėl pasirinkau šį misijų sekmadienį paskelbti šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švč. Veido Teresę – jauną kontempliatyvią moterį – visuotinės Bažnyčios mokytoją.“

Pati šv. Teresėlė rašė, kad nepamiršta melstis už visus misionierius, kad nori būti tokia Bažnyčios duktė, kaip šv. Teresė, ir melstis visomis mūsų Šventojo Tėvo popiežiaus intencijomis, žinodama, kad jos aprėpia visą visatą. Tai ji įvardino kaip viso savo gyvenimo tikslą.

LAPKRIČIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – *Kad vyskupai, kunigai ir visi Evangelijos tarnai visada drąsiai liudytų ištikimybę nukryžiuotajam ir prisikėlusiam Viešpačiui.*

MISIJŲ – *Kad per pasaulį keliaujanti Bažnyčia spindėtų kaip tautų šviesa.*

MINTYS APMAŠTYMAMS

Ištikimiems Kristaus apaštalams ir šiandien tinka šv. apašt. Pauliaus žodžiai: „Gerbiami ir žeminami, šmeižiami ir giriami, laikomi apgavikais ir teisiais, nepažįstamais ir žinomais; kai mirštame – ir štai vėl gyvuojame, kai esame baudžiami – ir nenužudomi, kai liūdime – ir visą laiką esame linksmi, kai, būdami beturčiai, praturtiname daugelį, kai nieko neturime – ir viską turime“ (2 Kor 6,8-10). Nežinau, kaip ankstesniais laikais, tačiau šiandieniam gyvenime daugelis žmonių, žvelgdami į Bažnyčią ir jos ganytojus, vadovaujami klaidingais stereotipais, susidarytais pagal įvairzdžius, dažnai kylančius iš ištvirkusios jų pačių sąmonės – prisifantazavę įvairiausių dalykų paskui patys negali tikėti „tokia“ Bažnyčia ir jos ganytojais. Tikriausiai kaip niekad anksčiau, dabar dori kunigai išgyvena šitą „gerbiami ir žeminami, šmeižiami ir giriami, laikomi apgavikais ir teisiais“ patirtį. Žinoma, prie ištvirkusio žmonių požiūrio labai prisidėjęs ir kunigų – Judo Iskarijoto atstovų – negarbingas, o kartais ir ypatingai nusikalstamas elgesys. Susidūrę su tokiais pavyzdžiais, daugelis ir visus kunigus pradeda laikyti „tokiais“... Šiandien kai kurių „brolių“ dėka ištikimam kunigui tenka ne tiek pagarbos, kiek didelės gėdos našta. Manau, šiais laikais kunigai ypatingai išgyvena gėdos kankinystę. Taip pat vienas sunkiausių dalykų kunigo kryžiuje yra žmonių, kurie tikinčiais laikomi ir save tokiais laiko, abejingumas. Tuomet kunigas kaip niekad jaučiasi vienas ir vienišas...

Popiežius šį mėnesį kviečia melstis už ganytojus ir kitus Evangelijos skelbėjus – kad jie būtų drąsūs. Drąsa skelbti Evangeliją ir nepalikti kryžiaus kyla iš tyros širdies ir nepalaužiamo tikėjimo. Tyraširdžiai tikintieji kunigo tarnystėje yra tikras lobis, tikri bendradarbiai, kurie sugeba nenutylėti ir atstovėti, kuomet Bažnyčia, jos kunigai ir vyskupai yra niekinami. Džiugu, kad Lietuvoje tokių tyraširdžių tikrai turime.

O kaip aš? Kaip aš atstovauju Bažnyčią? Kaip paremiu savo ganytojus? O gal tik nuolat prisidedu prie besaikės ir neargumentuotos kritikos ar net ją inicijuoju vien reikalaudamas, bet niekur neparemdamas ir neprisidėdamas? Ar nelaikau Evangelijos skelbimo ir visos Bažnyčios veiklos vien tik „ju“, „ne mano“ reikalu? Juk Jėzus taip troško, kad visi Jo mokiniai būtų viena... (Jn 17,21)

„Duok Dieve, kad aš, savęs išsižadėjęs visiškai, kaskart labiau Tavyje ir Tavo šventoje valioje paskėčiau. Jaučiu gerai, kad tik tada žmogus tikrą Dievo sūnų laisvę įgyji, kada išsinėręs iš savimeilės kailio apsisiauti Kristaus dvasios ir malonės rūbu, kada savęs ir šio pasaulio, ir piktos dvasios tikrai išsižadėjęs, pradedi įeiti, įsigilinti į Viešpatį Dievą, kada savo sugedusį kūną ir šio pasaulio ankštutėlę gūžtelę dvasia apleidęs, apsigyveni Aukščiausiojo būstuose: kaip tada pasidaro protas aiškus, laisva dvasia, širdis plati ir atvira.“

Pal. arkivysk. J. Matulaitis

GRUODŽIO MĖNESIO POPIEŽIAUS INTENCIJOS

BENDROJI – Kad visame pasaulyje, ypač krikščionių bendruomenėse, emigrantai būtų priimami dosniai ir su artimo meile.

MISIJŲ – Kad Kristus visai žmonijai apsireikštų iš Betliejaus sklindančia ir Jo Bažnyčios veide atsispindinčia šviesa.

MINTYS APMASTYMAMS

Apaštalas Paulius sako: „Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus“ (Žyd 13,2).

Švęsdami šv. Kalėdas prisimename, kad pats Viešpats, kurio tiek šimtmečių laukė Dievo tauta, išgyveno nepriėmimą; apie tai kalba evangelistas Jonas: „Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“ (Jn 1,11).

Atėjus metui Marijai gimdyti, šventoji Šeima nerado vietos žmonių namuose (Lk 2,1-7). Paskui, vos tik Kūdikiui gimus, visi trys buvo priversti bėgti į svetimą kraštą, į Egiptą, ir ten ilgai gyventi, kol Jėzaus mirties troškęs Erodas mirė (Mt 2,13-23). O ir savo viešojoje veikloje Viešpats dažnai išgyveno atstumtojo dalią... Jėzus, verkdamas šventojo miesto Jeruzalės (hebr. *Jerušalaim* – *Ramybės miestas*), sakė: „O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave; jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus su tavim ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto“ (Lk 19,42-44).

Kaip svarbu būnant tikinčiu (kaip dažnai pasakoma: „tikiu, kad Dievas ar ‘kažkas’ yra“) priimti Jėzų į savo gyvenimą *kaip Viešpatį!* Jis yra tas, kuris kaip benamis (Lk 2,58) keliauja nuo durų prie durų tikėdamasis, kad kas nors atidarys ir leis Jam įeiti (Apr 3,20). Priėmusieji Jį tampa Dievo vaikais (Jn 1,12). Tik sutikęs Kristų ir pakvietęs Jį savo gyvenimui *kaip Viešpatį* žmogus gali nešti Jį kitiems, šviesdamas ne savo, bet Jo šviesa (Lk 8,16).

Ši mėnesį Popiežiaus esame raginami melstis už tai, kad visame pasaulyje, ypač krikščionių bendruomenėse, emigrantai būtų priimami dosniai ir su artimo meile, kad Kristus visai žmonijai apsireikštų iš Betliejaus sklindančia ir Jo Bažnyčios veide atsispindinčia šviesa. Neužmirškime, kaip šv. Paulius sako, „svetingumo“ pirmiausia Viešpaties atžvilgiu, kad nė vieno iš mūsų neištiktų Jeruzalės likimas (70 m. ji buvo sugriauta) ir kad galėtume būti Dievo valios vykdytojai, savo degančiomis širdimis pildydami Jo didžiausią troškimą: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12,49).

Ši mėnesį siūlau prisiminti, kada ir kaip sutikau Jėzų. Dažnai, siekiant pateisinti savo dvasinio gyvenimo aplaidumą, tenka išgirsti sakant: „Dievą turiu širdy“. Tuomet norisi klausti: o kada ir kaip Dievas į Tavo širdį atėjo, kaip Tu Jį ten įsileidai?

Ar mano širdis dega Dievo meile, ar tik rusena? Kaip pakurstyti tą ugnį?

Palaimintų šventų Kalėdų ir Naujųjų Viešpaties metų!